

да бжде бодъръ и силенъ, да се чувствава спокоенъ и дори щастливъ!... Каква бѣше тая натура, едра и богата, която дишаше тѣй свободно подъ брѣмето на двѣ велики страсти, които армонизирахъ помежду си и ѝ давахъ ново мжжество, и ѝ укрилявахъ!

Какъ той завиждаше на смѣшната страстчица на Мердевенджиева, която единъ мечешки ревъ бѣ издѣрилъ!

Днесъ, когато даваше плѣсницата, Кандовъ почувствова, че се намира въ едно странно положение. Той се бѣше отдалъ на България, а влюбилъ въ Рада. И по самата сила на вѣщата, той имаше вече въ Огнянова — другаря си по мисия — единъ противникъ. Идеята го привързваше къмъ него, страстта го отдалечаваше...

Съ доблестната си буйность, като наказваше оскръблението, панесено на Радина чesть, той отмѣщаваше и за Огнянова!

Противорѣчие страшно.

Но борбата, макаръ жестока, не биде дълга.

Сърдцето одържа побѣда.

Сирѣчь, природата — надъ другия духовенъ миръ.

Кандовъ се прѣдаде цѣлъ на новата си любовъ.

Слѣзналъ ненадѣйно отъ университетската скамейка въ житейското море, той бѣше, като човѣкъ падналь отъ небето на земята. Съ душа довѣрчива и съ сърдце неначето отъ испитанията на живота, той се намѣри непригответенъ да ги посрѣщне. Първото, що му прати злата сждба, бѣше тая любовъ. Той се прѣдаде на нея съ сжщата беззавѣтна распаленность, както по-прѣди — на идеалитѣ на социализма. Разликата бѣше само, че тамъ дѣйствуваше мозъкътъ, а тукъ сърдцето, вироглавецъ, комуто ни разсѣдъкътъ, ни опитътъ, ни мждростта на всичкитѣ философи не дохождатъ до хаки.

Другъ е въпросътъ щѣше ли ведна найде взаимность тая страсть, сирѣчь: щѣше ли Кандовъ да намѣри благополучие равно съ голѣмината ѝ. Или най-люто